

Arrest

nr. 124 022 van 15 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 juni 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. Op 6 december 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden aan verzoeker betekend op 21 januari 2014.

Dit vormen de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.06.2013 werd ingediend door:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Russische

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Betrokkene legt een belastingsaangifte voor van het aanslagjaar 2012. Op het formulier staat er als bedrag 0 euro bij het gezamenlijk beroepsinkomen. Hierdoor is het onmogelijk om na te kunnen gaan hoe de huidige financiële situatie is. Verder werden er geen bijkomende bewijzen voorgelegd van eventuele bestaansmiddelen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: regelmatig verblijf in België verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op, *“schending van artikel 40ter, artikel 42 en artikel 62 Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM”.*

Verzoeker betoogt als volgt na het citeren van de artikelen 40 ter en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet):

“Dat de bestreden beslissing rekening houdend met de bepalingen van artikel 40ter en 42 Vreemdelingenwet op een onredelijke wijze werd genomen, met schending van voormelde bepalingen. Uit de gezinssamenstelling op het adres van verzoeker blijkt dat hij aldaar verblijf houdt met zijn Belgische echtgenote, vier Belgische zonen en Belgische kleinzoon. Het jongste kind is 18 jaar oud. De meerderjarige kinderen werken en onderhouden verzoeker. Dat er in het gezin meer dan voldoende en regelmatige bestaansmiddelen aanwezig zijn. Dat verzoeker nimmer een beroep heeft gedaan op het sociale bijstandstelsel in het Rijk.

Overeenkomstig artikel 42 Vreemdelingenwet diende de Dienst Vreemdelingenzaken in het geval zij zou vast stellen dat de Belg geen toereikende bestaansmiddelen zou kunnen bewijzen, een behoeftanalyse te maken van de Belg en zijn gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. Dit is nooit gebeurd. Een manifeste schending van voormelde bepaling dient te worden vastgesteld.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft verder ten onrechte geen rekening moeten houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België (sedert 27.10.200), de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie (ganse gezin van verzoeker verblijft legaal in België en is Belg; bovendien werken de kinderen dewelke onder hetzelfde dak wonen), sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. Dit is tevens een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

9.2. *Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, zeker nu alle gezinsleden van verzoeker Belg zijn en in België verblijven en verzoeker voordien zelfs een onbepaald verblijf had. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende gemotiveerd.*

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, aangezien deze beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd, en zij hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.’ (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing neemt om verzoeker, naast de weigering van zijn verblijf, ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, dient zij dit bijzonder te motiveren. Een enkele verwijzing naar het artikel 7§1,2° van de vreemdelingenwet, kan niet gelden als een afdoende motivering. Dit is een schending van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten dat niet is gemotiveerd (schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29/07/1991).

9.3. Door de bestreden beslissing wordt verder het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn Belgische echtgenote en Belgische kinderen.

Dat rekening dient te worden gehouden met volgende elementen:

- De duur van het verblijf in het land waaruit de vreemdeling uitgewezen wordt: 12 jaar legaal verblijf;
- Het feit dat verzoekster een blanco strafregister heeft;
- De ernst van de moeilijkheden die verzoekster zou ondervinden in het land waarnaar de vreemdeling uitgewezen wordt: deze zijn zeer groot; gelet op zijn gezondheidsproblemen wordt hij verzorgd door zijn gezinsleden die Belg zijn en in België verblijven;
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming: zeer grote hechtheid met België waar alle gezinsleden legaal verblijven en de Belgische nationaliteit bezitten; verzoeker zou worden gescheiden van al zijn gezinsleden;

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht, schendt het artikel 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, schendt het redelijkheidsbeginsel en schendt het artikel 8 EVRM.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de beslissing tot weigering van verblijf kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk ”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning

*bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.
(...)”*

Artikel 42,§1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

2.4. Kernvaststelling in de beslissing tot weigering van verblijf is dat het onmogelijk is om na te gaan hoe de huidige financiële situatie is van de Belgische echtgenote. Verzoeker maakte enkel een formulier van belastingaangifte voor het aanslagjaar 2012 over waarin een bedrag van 0 euro vermeld wordt bij het gezamenlijk beroepsinkomen.

2.5. Verzoeker betwist voormelde vaststellingen niet. Kernpunt van zijn betoog is dat er in zijn gezin voldoende en regelmatige bestaansmiddelen aanwezig zijn, gelet op het feit dat de meerderjarige kinderen in zijn gezin, die op zijn adres woonachtig zijn, werken en hem onderhouden, waardoor hij nog nooit een beroep heeft moeten doen op het sociale bijstandstelsel.

2.6. Daargelaten de vraag of bestaansmiddelen van “meerderjarige kinderen” kunnen in aanmerking genomen worden daar waar artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet vereist dat de Belgische onderdaan moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen, heeft verzoeker blijkens het administratief dossier nooit gewag gemaakt van hun bestaansmiddelen die mee in ogenschouw dienen te worden genomen. Verwerende partij kan dan ook niet verweten worden er geen rekening mee gehouden te hebben, noch kan haar enige onredelijke beslissing toegedicht worden om die reden, te meer omdat verzoeker ook geen enkel stuk aanbrengt aangaande de bestaansmiddelen van zijn “meerderjarige kinderen”. Voorts kan verzoeker niet volstaan met aan te tonen dat hij nog nooit een beroep heeft gedaan op het sociale bijstandstelsel, maar dient hij op actuele wijze aan te tonen dat zijn echtgenote beschikt over voldoende bestaansmiddelen.

2.7. Waar verzoeker opwerpt dat de verwerende partij nagelaten heeft een behoefteanalyse te maken, ziet de Raad niet in op grond van welke elementen verwerende partij deze analyse kon maken. Er kan enkel een dergelijke analyse gemaakt worden indien verwerende partij een duidelijk zicht heeft op het financieel plaatje, wat te dezen niet het geval is. Het komt de verzoekende partij toe hieromtrent duidelijkheid te verstrekken. Zij heeft hierin gefaald door een formulier van belastingaangifte voor het aanslagjaar 2012 over te maken waarin een bedrag van 0 euro vermeld wordt bij het gezamenlijk beroepsinkomen. De zorgvuldigheidsplicht voor de overheid, waarop verzoekende partij zich beroept, rust ook op haar (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het blijkt niet, en verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken bij te brengen, noch dat hij niet moest weten dat hij die stukken moest bijbrengen.

2.8. Waar verzoeker opwerpt dat de verwerende partij ten onrechte “geen rekening gehouden [heeft] met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België (...), de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie (...), sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland” dient de Raad op te merken dat dergelijke verplichting niet kan worden gelezen in de door verzoeker aangehaalde bepalingen. Verzoeker laat na te duiden uit welke wettelijke of reglementaire bepaling deze verplichting zou voortvloeien voor de verwerende partij indien ze een beslissing tot weigering van verblijf treft.

2.9. Met zijn simpel betoog inzake “12 jaar legaal verblijf”, dat geen steun vindt in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoeker regelmatig afgeschreven wordt uit het bevolkingsregister om daarna

weer terug op te duiken en om een verblijfsvergunning te verzoeken evenals met zijn vaag niet uitgewerkt betoog inzake hechte sociale en culturele banden met België, toont verzoeker onvoldoende in concreto aan dat hij een privéleven leidt in België dat onder de toepassing van artikel 8 EVRM valt. Waar verzoeker een schending opwerpt van zijn familiaal leven, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) het begrip “gezinsleven” in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker gaat nergens in op de concrete elementen die zijn familiaal leven met zijn meerderjarige kinderen kenmerken en toont nergens de band van afhankelijkheid met hen aan.

2.10. Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 8 EVRM omdat hij van oordeel is dat de bijlage 20 een inbreuk vormt op het gezinsleven dat hij leidt met zijn echtgenote, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het EHRM. Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.11. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduid dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de toekenning van een verblijfsrecht, neergelegd in artikel 40bis, §2, eerste lid,^{1°} juncto 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.12. Verzoeker toont op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om zijn gezinsleven verder te zetten in zijn land van herkomst of elders. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J.

VANDE LANOTTE, en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoeker toont verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om als houder van een blanco strafregister bij zijn echtgenote te blijven met wie hij weliswaar in 1986 gehuwd is in Grozny en die al lang in België verblijft en sedert juli 2000 de Belgische nationaliteit heeft, maar met wie hij slechts na het indienen van een asielaanvraag in oktober 2000, hoewel zijn echtgenote op dat moment reeds de Belgische nationaliteit heeft, een eerste keer vraagt om herenigd te worden in België om haar vervolgens blijkens de “gegevenshistoriek RN” die zich in het administratief dossier bevindt, regelmatig in de steek te laten aangezien hij diverse keren wordt afgeschreven uit de bevolkingsregisters om daarna weer terug op te duiken en opnieuw om inschrijving te verzoeken, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bijlage 20 houdt niet in dat verzoeker voorgoed gescheiden wordt van zijn Belgische echtgenote. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoeker voldoet aan de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

2.13. In fine van de bijlage 20 wordt gesteld, *“Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: regelmatig verblijf in België verstreken.”*

2.14. Artikel 7, §1, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; (...).”

2.15. Met de vermelding “artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: regelmatig verblijf in België verstreken” wordt tegemoet gekomen aan het gestelde in artikel 52,§4, vijfde lid van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waaruit een motiveringsplicht kan afgeleid worden wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten treft ten aanzien van een vreemdeling die een beslissing krijgt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hij zich niet met alle middelen van recht kan verdedigen tegen de betrokken vermelding. Verzoeker kan voorts niet gevolgd worden waar hij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State ter ondersteuning van zijn betoog aangezien deze handelt over weliswaar gelijkaardige beslissingen als de aangevochten bijlage 20 maar beslissingen betreft die geen enkele motivering bevatten aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten, wat in casu niet het geval is. Verzoeker toont noch met zijn betoog dat zijn gezinsleden Belg zijn en in België verblijven, dat hij “voordien zelfs een onbepaald verblijf had” en dat hij “ernstige moeilijkheden” zou ondervinden in het land van herkomst, dat nergens geconcretiseerd wordt, noch met de verwijzing naar zijn gezondheidsproblemen waarbij uit niets blijkt dat zijn gezinsleden hem verzorgen, laat staan dat enkel zij hem kunnen verzorgen, aan dat de afgifte van dit bevel om het grondgebied te verlaten kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is wanneer het vaststelt, “artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: regelmatig verblijf in België verstreken.”

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA